

انتشار اسناد محرمانه از سر کوب گسترده ایغور هادر چین

سین کیانگ، بزرگترین زندان دنیا!
اسناد محرمانه‌ای که به تازگی منتشر شده نشانگر کنترل شدید امنیتی اردوگاه‌های محل نگهداری اویغور ها و رفتار تحقیر آمیز با آنهاست. طبق برآوردها، صدها هزار مسلمان اویغور در اردوگاه‌های به اصطلاح تربیتی چین نگهداری می‌شوند. اسناد محرمانه حزب کمونیست چین افشاگر پیگرد سیستماتیک اویغور ها و سازماندهی حبس دسته جمعی این اقلیت مسلمان در شمال غربی این کشور است. اسناد موسوم به China Cables که توسط کنسر سیوم بین المللی روزنامه نگاران تحقیقی (ICJ) منتشر شده، نشان می‌دهد که اماکن دایر شده در منطقه سین کیانگ برای اویغور ها که پکن آنها را «تأسیسات آموزشی» می‌نامد، در واقع اردوگاه‌هایی محصور و تحت مراقبت‌های شدید امنیتی برای «شستشوی مغزی» آنان هستند. این اسناد ادعا می‌کند که باره داوطلبانه بودن اقامت در اردوگاه‌های مزبور را رد می‌کنند و نشان می‌دهند که ساکنان این اردوگاه‌ها دست کم یک سال در آنجا حبس می‌شوند. برآوردها نشان می‌دهد که صدها هزار اویغور روانه «اردوگاه‌های تربیتی» شده‌اند. افزون بر این، اسناد محرمانه مزبور نشان می‌دهند که اویغور ها به شکلی هدفمند تحت مراقبت هستند و داده‌های آنها در یک بانک اطلاعاتی جمع آوری و ثبت می‌شود. این اسناد همچنین فاش می‌کند که چین در خارج از کشور از سفارتخانه‌ها و کنسولگری‌های خود برای جاسوسی از اویغور ها استفاده می‌کند. سپس افراد مظنون به هنگام سفر به چین بازداشت می‌شوند. به گزارش دوپچه‌وله این اسناد محرمانه که متعلق به سال‌های ۲۰۱۷ و ۲۰۱۸ میلادی هستند، از سوی اویغور های تبعیدی در اختیار کنسر سیوم بین‌المللی روزنامه نگاران تحقیقی قرار داده‌اند. بیش از ۷۵ روزنامه نگار از سراسر جهان از جمله سه رسانه آلمانی WDR، NDR و «رودودوپچه تسایونگ»، در ارزیابی این اسناد که بسیاری از آنها به امضای رئیس حزب کمونیست چین در منطقه سین کیانگ هم رسیده‌اند، شرکت داشته‌اند.

اسناد محرمانه جدید در کنار اسناد دولتی دیگری از چین که پیش تر توسط روزنامه آمریکایی نیویورک تایمز منتشر شده بود، تصویر دستگاه عظیم امنیتی چین در سین کیانگ را کامل می‌کنند. اسناد افشانشده اخیر نشان می‌دهند که اردوگاه‌های محل نگهداری اویغور ها نه اردوگاه‌هایی «داوطلبانه»، بلکه بیشتر شبیه زندان‌هایی با نظارت سختگیرانه، نظارت‌های امنیتی شدید، همراه با مجازات‌های پیش‌بینی شده و بدون امکان فرار هستند. اسناد محرمانه اخیر نشان می‌دهد که در دستورالعمل‌های این اردوگاه‌ها حتی سختگیری‌های شدیدی در مورد نحوه رفتار، خوردن، خوابیدن، تماس‌های تلفنی و رفتن به دستشویی در نظر گرفته شده است. این اسناد همچنین نشانگر شمار بسیار بالای بازداشت اویغور ها است. بازداشت بیش از ۱۵ هزار نفر از اویغور ها در سال ۲۰۱۷ تعداد عرض یک هفته و اعزام آنها به اردوگاه‌ها، یکی از نمونه‌هایی است که اسناد مزبور آشکار می‌کنند. همچنین از این اسناد محرمانه برمی‌آید که آزادی بازداشت‌شدگان تنها در گسرو تغییر رفتار، زبان و باورهای آنان است. از دیگر روش‌های مورد علاقه پکن در این اردوگاه‌ها «اعتراف و ابراز ندامت» بازداشت‌شدگان از اتهام‌هایی است که متوجه آنان می‌شود. اسناد مزبور همچنین از در نظر گرفتن «امتیاز» برای افرادی که دچار «تحول ایدئولوژیک» می‌شوند یا پایبندی خود به دستورالعمل‌های اردوگاه را نشان می‌دهند خبر می‌دهد. هم‌زمان برای «مختلفان» نیز مجازات‌هایی از جمله در رابطه با تماس‌های تلفنی یا زمان آزادی آنها در نظر گرفته شده است. حدود ۱۰ میلیون اویغور در چین زندگی می‌کنند که بخش عمده آنها در منطقه سین کیانگ هستند. آنها از لحاظ قومی با ترک‌ها خویشاوند هستند و نسبت به تبعیض‌های اقتصادی، سیاسی و فرهنگی علیه خود اعتراض دارند. کمونیست‌ها پس از به قدرت رسیدن در سال ۱۹۴۹ ترکستان شرقی چین را ضمیمه این کشور کردند. پکن گروه‌های اویغور را متهم به تجزیه طلبی و تروریسم می‌کند. سر کوب اویغور هادر چین با واکنش‌های گسترده جهانی روبرو است؛ از اینرو آمریکا واسطه مهرماه گذشته نام ۲۸ سازمان و شرکت دولتی چین را در فهرست سیاه خود وارد کرد.

منشأ پیدایش خشونت در اعتراضات لبنان چیست؟

ظهور رادیکالیسم تدریجی

فرهاد گلزاری

وضعیت در لبنان ملتهب است و سیاستمداران کشور همچنان ساز خود را می‌زنند. از یک طرف نهادهای اقتصادی لبنان با هدف تحت فشار گذاشتن مسئولان سیاسی این کشور و پایان دادن به بحرانی که اقتصاد این کشور را به بن بست کشانده، اعتصاب عمومی سه روزه (از روز پنجشنبه) خواستار می‌شوند و از سمت دیگر الیاس ابوصعب (وزیر دفاع لبنان) اعلام می‌کند که شاید در ساعات آتی برای تشکیل دولت به توافق برسیم! اعدای این مواضع متضاد را طبیعی می‌دانند و معتقدند در هر کشوری که مردم شروع کننده اعتراض‌ها هستند این اتفاق (خواه ناخواه) رخ می‌دهد. دلیلی که برای مساله مذکور تشریح می‌شود این است که شهروندان یک کشور به دلایل مختلف (اعم از سیاسی، اجتماعی و اقتصادی) دست به اعتراض‌های مختلف می‌زنند و دولت‌ها در فاز اول سازش را در دستور کار قرار می‌دهند. پس از آن، مساله تشکیل «دیوار امنیت شهری» تشکیل می‌شود که البته در این فاز نیروهای امنیتی، نظامی و پلیس حکم تأمین کننده امنیت حاشیه‌ای را به عهده دارند تا معترضان بتوانند صدای خود را به گوش مسئولان برسانند.

این وضعیت معمولاً تا زمانی که معترضان دست به خشونت‌زنند یا یک عامل خارجی موجب تحریک جمعیت برای توسل به خشونت یا زور نشود، به همین روال می‌گذرد. در این بین «چهره‌های میانی» فعال می‌شوند و بر اساس جایگاهی که در ساختار سیاسی، امنیتی، اقتصادی و نظامی کشور متبوعشان دارند اقدام به اتخاذ موضع می‌کنند و به دنبال آن منظر می‌مانند تا واکنش مردمی که در میدان حضور دارند را ارزیابی کنند. اگر معترضان و مطالبه‌گران راهی منزل شدند که اوضاع به وضعیت عادی برمی‌گردد اما اگر (به هر دلیل) در میدان ماندند پلان دوم اجرایی می‌شود. در این فاز مقامات سطح اول کشور وارد میدان می‌شوند و پس از دعوت به آرامش، وعده‌هایی را در جهت احقاق حقوق معترضان ارائه می‌کنند و پس از آن چندین دستور و ابلاغیه از سوی مهره‌های اصلی یا احزاب به امضاء میرسد و رسانه‌ها (اعم از مکتوب و غیر مکتوب) هم بر اساس رسالتشان آن را منعکس می‌کنند.

این روال تقریباً در همه جای دنیا به عنوان یک الگوی ثابت سیاسی، نه تنها به رسمیت شناخته نشده

بلکه عملاً به ورطه اجرایی درآمده است اما نکته مهمی که در این بین به عنوان متغیر اثر گذار و فقراتی نادیده گرفته می‌شود این است که نظام‌های سیاسی - اجتماعی و همچنین محیط حاکم بر کشورها با یکدیگر فرق دارند و همین موضوع می‌تواند باعث خلق یا عقیم شدن بحران‌ها و چالش‌های بسیار مخرب شود. اگر بخواهیم بی‌پرده صحبت کنیم باید بگوییم تغییر شکل یک اعتراض مسالمت‌آمیز یا یک مطالبه‌گری مجاز و تبدیل آن به «خشونت» تنها به عناصر رفتاری و ساختاری معترضان مربوط نمی‌شود، بلکه دولت - حاکمیت هم در تبدیل و شکل‌گیری آن به صورت مستقیم و غیر مستقیم نقش دارد. در وهله اول مهمترین عنصری که می‌تواند باعث شود تا یک مطالبه از قالب خود خارج و به سمت زد و خورد‌های سخت و حتی درگیری‌های مسلحانه متمایل شود، «فرهنگ سیاسی» است و در وهله دوم «بی‌اعتنایی مقامات» کشور مذبور است که می‌تواند جو مسالمت‌آمیز مطالبه‌گری‌ها را به سمت رادیکال شدن هدایت کند.

پایکوبی در لبنان، موشک‌پرانی در عراق!
با گذر از پیش فرضی که به آن اشاره شد، اگر مدل اعتراض‌ها در

مسلحانه لبنان، دو شهروند این کشور به فجیع‌ترین نحو به قتل رسیده‌اند. در این راستا شبکه المنار گزارش داد که حزب الله لبنان در بیانیه‌ای جنایت وحشتناک در اتوبان الجیه در صبح روز دوشنبه را که به مرگ دو شهروند مرد و زن در داخل خودرویشان منجر شد، محکوم کرده است. در این بیانیه آمده است که دو شهروند لبنانی با نام‌های «حسین شلهوب و سناء الجندی» در خودرویشان سوزانده شدند که باید آنرا بدترین جنایت و سخیف‌ترین اقدام تروریستی در حق شهروندان بی‌گناه لبنانی دانست.

مساله‌ای که این موضوع را بسیار مهم می‌سازد نوع جنایت نیست بلکه آنچه در این میان از منظر ساختارشناسی اجتماعی - سیاسی اهمیت دارد، پیدایش خشونت در کشوری است که مطالبه‌گری مردم آن به حدی مسالمت‌آمیز و همراه با پایکوبی بود که دنیا آنرا از همه جهات تحسین و تأیید کرد. در نقطه مقابل، عراق قرار دارد که از روزهای اول اعتراض‌های مردمی تاکنون صدها کشته و هزاران مجروح داشته و حتی اخباری مبنی بر شلیک راکت به مناطق مختلف بغداد در این چند روز بارها تعجب جمعه ملل را به خود جلب کرده است. درست است که در جنس مطالبه‌گری در هر دو کشور یکی عنوان می‌شود اما باید متوجه بود که فرهنگ سیاسی در لبنان به دلیل نفوذ کشورهای اروپایی مانند فرانسه و چیدمان فرهنگی آن تا حد زیادی با عراق تفاوت دارد و حالا که صدای گلوله و ناقوس مرگ در بیروت جاری شده شاهد ظهور «رادیکالیسم تدریجی» هستیم.

ادامه این نزاع‌ها و اتهام‌زنی سیاسیون و جریان‌های لبنان در فضایی که هیچکس واکنش عاجل به پایان بحران سیاسی در کشور نشان نمی‌دهد موجب خلق دو چالش خواهد شد. نخست اینکه معترضان و اصناف مجدداً میدان می‌آیند و حتی آنهایی که به خانه‌های خود رفته بودند به دلیل عدم شکل‌گیری اصلاحات مجدداً به خیابان‌ها می‌آیند و دوم اینکه ممکن است بخشی از این جماعت یا عده‌ای خارج از دایره معترضان برای بهم ریختن وضعیت دست به سلاح شود و آرام‌آرام باب درگیری‌های داخلی به صورت مسلحانه برای حذف رقبای سیاسی باز شود. این مرحله که به نظر میرسد در وضعیت کنونی لبنان در حال اتفاق افتادن است را باید «رادیکالیسم تدریجی» دانست که می‌تواند لبنان را به جوی خون تبدیل کند.

تغییر شکل یک اعتراض مسالمت‌آمیز یا یک مطالبه‌گری مجاز و تبدیل آن به «خشونت» تنها به عناصر رفتاری و ساختاری معترضان مربوط نمی‌شود، بلکه دولت - حاکمیت هم در تبدیل و شکل‌گیری آن به صورت مستقیم دخیل است

لبنان و عراق را با یکدیگر مقایسه کنیم به راحتی می‌توانیم بفهمیم که چه عنصری باعث می‌شود تا صدای گلوله در کشوری مانند لبنان شنیده شود؛ چرا که اخیراً خبرگزاری ملی لبنان از وقوع درگیری‌های مجدد میان حامیان «سعد حریری» با جنبش امل و حزب الله لبنان خبر داد که نه‌تنها به تیراندازی در بیروت منجر شده است. در همین راستا یک اتفاق با اگر بهتر بگوییم، جنایت در اتوبان الجیه رخ داده که نه تنها در نوع خود نادر به حساب می‌آید، بلکه نشان می‌دهد احتمالاً فضای اعتراض‌های لبنان به سمت و سویی خطرناک کشیده خواهد شد. ماجرا از این قرار است که در دومین شب از درگیری‌های

اگر چه جنس مطالبه‌گری در لبنان و عراق یکی است؛ اما باید متوجه بود که فرهنگ سیاسی در بیروت به دلیل نفوذ اروپایی‌ها و چیدمان فرهنگی آن تا حد زیادی با بغداد تفاوت دارد و حالا که صدای گلوله و ناقوس مرگ در بیروت می‌آید شاهد ظهور «رادیکالیسم تدریجی» هستیم

ضد آسایش افزایش پیدا کند و دوماً باعث می‌شود طرفداران جناح‌ها برای مغلوب کردن یکدیگر دست به واکنش‌های تند، خشن و رادیکال بزنند که می‌توان آنرا «رادیکالیسم سیاسی» نامید؛ هر چند خشونت و رادیکال شدن خودش یک نوع کنش اجتماعی برآمده از خواستگاه سیاسی است. اینکه دیده می‌شود سعد حریری به دنبال سهم‌خواهی است یا نبردی بری (رئیس پارلمان لبنان) اعلام می‌کند که برخی‌ها عمداً به دنبال بهم ریختن فضای داخلی لبنان هستند و هیچ عزمی برای پایان دادن به وضعیت فعلی و تشکیل دولت جدید ندارند نشان می‌دهد که نزاع‌های جناحی در لبنان، فعلاً تمام‌شدنی نیست.

ادامه این نزاع‌ها و اتهام‌زنی سیاسیون و جریان‌های لبنان در فضایی که هیچکس واکنش عاجل به پایان بحران سیاسی در کشور نشان نمی‌دهد موجب خلق دو چالش خواهد شد. نخست اینکه معترضان و اصناف مجدداً میدان می‌آیند و حتی آنهایی که به خانه‌های خود رفته بودند به دلیل عدم شکل‌گیری اصلاحات مجدداً به خیابان‌ها می‌آیند و دوم اینکه ممکن است بخشی از این جماعت یا عده‌ای خارج از دایره معترضان برای بهم ریختن وضعیت دست به سلاح شود و آرام‌آرام باب درگیری‌های داخلی به صورت مسلحانه برای حذف رقبای سیاسی باز شود. این مرحله که به نظر میرسد در وضعیت کنونی لبنان در حال اتفاق افتادن است را باید «رادیکالیسم تدریجی» دانست که می‌تواند لبنان را به جوی خون تبدیل کند.

خبر

درگیری پلیس گرجستان با معترضان مقابل ساختمان پارلمان

چند ساعت پس از آنکه هزاران معترض در تفریس دست به راهپیمایی زده و خواستار اصلاح سیستم انتخاباتی گرجستان شدند، پلیس ضد شورش روز گذشته (سه‌شنبه) برای متفرق کردن معترضان در نزدیکی ساختمان پارلمان متوسل به استفاده از آب پرفشار شده و چندین تن از فعالان را بازداشت کرد.

به گزارش رویترز، این معترضان که در چهار نقطه ورودی پارلمان تجمع کرده بودند، متفرق شدند، اگر چه برخی از آنها تلاش کردند همچنان در یک نقطه مقابل ساختمان پارلمان حضور داشته باشند. جورجی واشادز، یکی از رهبران اپوزیسیون گرجستان به خبرنگاران گفت: چندین تن از مردم از جمله یکی از سیاستمداران اپوزیسیون توسط مأموران پلیس بازداشت شدند. صدها پلیس در محل تجمع مستقر بودند. معترضان قصد داشتند تا ورودی‌های پارلمان را ببندند و گفته بودند که به قانون گذاران اجازه نخواهند داد

ادامه اختلاف اروپایی‌ها در باره ناتو

«هایکو ماس» وزیر امور خارجه آلمان در اظهاراتی که اختلاف دیدگاه او با رئیس جمهور فرانسه را در باره سازمان پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو) نشان می‌داد اعلام کرد: ناتو زنده است. به تازگی اظهارات «مانوئل مکران» رئیس جمهوری فرانسه که گفته بودند ناتو به عنوان یک ائتلاف امنیتی دچار «مرگ مغزی» شده است، انتقاد‌هایی را برانگیخت. به گزارش رویترز، ماس (سه‌شنبه) گفت: ناتو همچنان زنده است و تأکید کرد در منافع امنیتی را نباید از هم جدا کرد؛ چرا که ناتو در آینده نقش مهمی را در امنیت ایفا می‌کند و باید بیش از پیش گسترش یابد. اظهارات مکران در اوایل ماه‌های میلادی در مصاحبه با آکونومیست درباره مرگ مغزی ناتو و انتقاد شدید او از فقدان هماهنگی بین اروپا و آمریکا درباره تصمیم‌گیری‌های راهبردی در درون ناتو، با انتقاد کشورهای اتحادیه اروپا و «ینس استولتنبرگ» دبیر کل ناتو و «دونالد ترامپ» رئیس جمهور آمریکا مواجه شد.

خبر

پیشتازی حزب محافظه‌کار بریتانیا در جلب کمک‌های مالی

حزب محافظه‌کار بریتانیا از زمینه توانایی مالی از حزب کارگر پیشی گرفت. به گزارش خبرگزاری رویترز، حزب محافظه‌کار «بوریس جانسون»، نخست‌وزیر بریتانیا، در کارزار انتخاباتی خود طی سه ماهه سوم سال جاری، پنج میلیون کرده است. این در حالی است که حزب کارگر در مدت مشابه توانسته پنج میلیون و ۵۰۰ هزار پوند برای خود کسب کند. بر اساس آمار اعلام‌شده از سوی کمیسیون نظارت بر انتخابات بریتانیا، حزب برگریت با سه و ۴۰۰ میلیون پوند در رتبه سوم قرار دارد. حزب لیبرال - دموکرات نیز با تنها سه میلیون و ۳۰۰ هزار پوند رتبه آخر از آن خود کرده است. در همین حال داوینینگ استریات اعلام کرد که پارلمان بریتانیا پس از برگزاری انتخابات سراسری در تاریخ ۱۲ دسامبر، هفدهم دسامبر آغاز به کار خواهد کرد. دولت

تعلیق نشست‌های کمیته قانون اساسی سوریه

خبرنگار سانابه نقل از منابعی در هیئت جامعه مدنی ژنو اعلام کرد، جلسات دومین روز نشست سوری - سوری برای بحث و گفت‌وگو درباره قانون اساسی به دلیل لجبازی هیئت مخالفان سوریه مورد حمایت ترکیه و رد دستور کار نشست همچنان معلق است. به گزارش خبرنگار خبرگزاری رسمی سوریه (سانا)، منابع نزدیک به نشست‌های کمیته بررسی قانون اساسی در ژنو گفتند، در راستای نقض این نامه، دو توافق دور اول نشست‌های هیئت مخالفان نظام سوریه همچنان حضور در مقر سازمان ملل برای بررسی دستور کار نشست را رد می‌کنند. روز گذشته هیئت دولت سوریه در کمیته کوچک بررسی قانون اساسی به دلیل عدم دریافت پاسخی در مورد پیشنهاد خود در زمینه دستور کار نشست، ساختمان سازمان ملل را ترک کرد. هیئت دولت سوریه دستور کار مذاکرات کمیته را تحت عنوان اصول منافع ملی مورد توجه مردم سوریه پیشنهاد کرده اما مشخص نیست نشست مذکور تا چه زمان معلق باشد.

